

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobkyně: **S. H. s.r.o., IČO X**
sídlem X
zastoupená advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2017, č. j. 146890/2015/KUSK-DOP/ZAV, sp. zn. 146890/2015/KUSK/2,

takto:

- I. V řízení se pokračuje.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2017, č. j. 146890/2015/KUSK-DOP/ZAV, sp. zn. 146890/2015/KUSK/2, a rozhodnutí Městského úřadu Mělník ze dne 17. 9. 2015, č. j. 23769/DSA/15/MABU-13, R 130/15, sp. zn. DSA/4867/15/MABU, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- III. Žalobkyni se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odeslanou prostým e-

mailem dne 5. 12. 2017 k poštovní přepravě a později doplněnou nejprve o originál žaloby a posléze i o chybějící podpis, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Mělník, odboru dopravních a správních agend (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 17. 9. 2015, č. j. 23769/DSA/15/MABU-13, R 130/15, sp. zn. DSA/4867/15/MABU (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což jí byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a současně s ní povinnost k paušální náhradě nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Prvním žalobním bodem žalobkyně tvrdila, že její odpovědnost za uvedený správní delikt zanikla ještě před vydáním napadeného rozhodnutí z důvodu nabytí účinnosti zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a to dne 1. 7. 2017. Ustanovení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky se dle názoru žalobkyně neuplatní, neboť je ve zjevném rozporu s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod vyhlášené usnesením předsednictva České národní rady pod č. 2/1993 Sb. (dále jen „Listina“), resp. s čl. 7 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění pozdějších protokolů, vyhlášené pod č. 209/1992 Sb. (dále jen „Úmluva“). Žalobkyně proto dala soudu k úvaze, zda není na místě podat návrh na zrušení tohoto ustanovení pro protiústavnost.
3. S ohledem na skutečnost, že jeden ze žalobních bodů zpochybňoval ústavnost ustanovení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, přičemž soud již ve věci sp. zn. 48 A 144/2017 z tohoto důvodu podal návrh Ústavnímu soudu na zrušení věty první § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, bylo usnesením ze dne 2. 3. 2020, č. j. 48 A 155/2017-56, řízení o této žalobě přerušeno do doby rozhodnutí Ústavního soudu o předmětném návrhu. Protože Ústavní soud nálezem ze dne 16. 6. 2020, Pl. ÚS 4/20, návrhu soudu vyhověl, odpadly důvody, pro něž bylo řízení přerušeno. Proto soud prvním výrokem vyslovil, že se v řízení pokračuje.
4. Žalovaný ve vyjádření shrnul průběh správního řízení a následně zdůraznil, že odpovědnost za přestupek provozovatele vozidla je objektivní, nevyžaduje zavinění a že dosavadní řízení se s ohledem na ustanovení § 112 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky dokončovalo podle dosavadních předpisů. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
5. K námitce související s údajným zánikem odpovědnosti za správní delikt žalovaný zejména zdůraznil význam ustanovení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, podle něž odpovědnost za přestupek a jiný správní delikt nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt stanovená dosavadními zákony, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky. V návaznosti na § 125e odst. 3 a 5 zákona o silničním provozu ve znění k datu spáchání správního deliktu žalovaný uvedl, že odpovědnost za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezažal řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději pak do 4 let ode dne, kdy byl spáchán. Správní orgán tak řízení o správním deliktu zahájil včas.
6. V replice žalobce především poukázal na nález Ústavního soudu ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19, z něž vyplývá, že pod pojem trestnost podle čl. 40 odst. 6 Listiny spadá také prekluze přestupkové odpovědnosti. S odkazem na něj proto trval na názoru, že

byla vyloučena aplikovatelnost druhé věty § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky pro její protiústavnost a dával soudu ke zvážení, zda se v této otázce neobrátit na Ústavní soud. Zdůraznil též, že správní orgány byly povinny se prekluzí zabývat i bez návrhu.

7. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 23. 2. 2015 oznámila Městská policie Mělník správnímu orgánu I. stupně podezření ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, kterého se měl dne 1. 2. 2015 v 11:48 hod. v Mělníku v ulici Kokořinská u domu č. p. 660 dopustit řidič vozidla tovární značky J. G. C., barvy č.-m., X, tím, že překročil nejvyšší dovolenou rychlost (rychlostní limit 50 km/h, naměřeno 64 km/h). Měření bylo prováděno silničním radarovým rychloměrem RAMER 10T (automatizovaný technický prostředek bez obsluhy). Provozovatelem zjištěného vozidla byla žalobkyně. K oznámení byla přiložena kopie fotografie vozidla uvedené RZ s výše uvedenými údaji ohledně data a času, rychlosti, měřicího zařízení a též polohy dle GPS souřadnic, stejně jako ověřovací list č. 87/14 ze dne 5. 5. 2014 k měřicímu zařízení (vydaný autorizovaným metrologickým střediskem RAMET a.s.).
8. Výzvou ze dne 18. 3. 2015 správní orgán I. stupně vyzval žalobkyni k uhrazení určené částky 400 Kč podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu s odůvodněním popisujícím uvedené porušení pravidel silničního provozu a poučením žalobkyně o jejím právu místo zaplacení určené částky označit osobu, která provozované vozidlo skutečně řídila, a rovněž o tom, že neuhradí-li žalobkyně určenou částku nebo nevyužije-li práva sdělit totožnost řidiče, bude pokračováno ve správním řízení.
9. Podáním ze dne 2. 6. 2015 se k výzvě správního orgánu I. stupně k podání vysvětlení vyjádřila žalobkyně zastoupená společností F. C., s. r. o., s tím, že předmětné vozidlo měla v uvedené době zapůjčené paní M. V., nar. X, která byla později správním orgánem I. stupně vyzvána k podání vysvětlení. Paní V. se vyjádřila podáním ze dne 20. 7. 2015 tak, že odepírá výpověď, neboť by přispěla k jejímu vlastnímu obvinění.
10. Vzhledem k tomu, že se správnímu orgánu I. stupně nepodařilo do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, zjistit skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, rozhodl dne 6. 8. 2015 o odložení věci podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění zákona č. 308/2013 Sb. (dále jen „přestupkový zákon“).
11. Správní orgán I. stupně posléze vydal dne 6. 8. 2015 příkaz, kterým byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč za skutek spočívající v tom, že jako provozovatel výše specifikovaného motorového vozidla v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu dne 1. 2. 2015 v 11:48 hod., v Mělníku, v ul. Kokořinská u č. p. 660, nezajistila, aby při užití motorového vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem, čímž naplnila skutkovou podstatu správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Proti příkazu podala žalobkyně neodůvodněný odpor, pouze požádala o sdělení jmen všech oprávněných úředních osob ve věci za účelem případného vznesení námítky podjatosti.
12. Přípisem ze dne 25. 8. 2015 správní orgán I. stupně předvolal žalobkyni k ústnímu jednání a poučil ji o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí ve věci, jakož se i k těmto podkladům vyjádřit. Na tento přípis žalobkyně reagovala podáním ze dne 11. 9. 2015, v němž se omluvila z ústního jednání a zopakovala své sdělení o osobě užívající v uvedené době předmětné vozidlo.

13. Prvostupňovým rozhodnutím (vyhotovené i vydáno dne 17. 9. 2015) byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 1 500 Kč „za naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kterého se jmenovaná právnická osoba dopustila porušením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, když dne 1.2.2015 v 11:48 hod. v Mělníku, ul. Kokořínská u č.p. 660, jako provozovatel vozidla – osobní automobil, tovární zn. J. G. C., státní poznávací zn. X, nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem;“ zároveň byla žalobkyni uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Správní orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí zrekapituloval průběh řízení a svá skutková zjištění (včetně konstatování o naměřené rychlosti 61 km/hod po odečtení tolerance 3 km/hod) a uvedl, z jakých podkladů při vydání rozhodnutí vycházel. Dále též uvedl, že tvrzení žalobkyně o tom, že v uvedené době měla vozidlo zapůjčeno paní V., není podloženo a ověřeno dalším zjištěním, neboť paní V. odmítla podání vysvětlení. Z tohoto důvodu proto žalovaný k uvedenému tvrzení nepřihlédl. Sankce byla uložena na spodní hranici zákonné sazby.
14. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně neodůvodněné odvolání a zároveň mimo jiné požádala o poskytnutí kopií podstatných částí spisu, stanovení přiměřené lhůty k doplnění odvolání a sdělení jmen osob podílejících se na rozhodování o odvolání. Správní orgán I. stupně následně poskytl žalobkyni lhůtu k doplnění odvolání. Žalobkyně v doplnění odůvodnění odvolání toliko uvedla, že je přesvědčena, že správnímu orgánu nevzniklo právo zahájit řízení o správním deliktu, neboť měl řešit věc jako přestupek s konkrétní osobou přestupce, která mu byla známa.
15. Žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 9. 2017 (vydaným, resp. odeslaným zástupci žalobkyně dne 3. 10. 2017) zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil prvostupňové rozhodnutí. V odůvodnění žalovaný shrnul skutkový stav a dosavadní průběh řízení a uzavřel, že má za spolehlivě prokázané, že se žalobkyně protiprávního jednání dopustila. Žalovaný uvedl, že se plně ztotožňuje se závěry správního orgánu I. stupně, jehož rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Žalovaný současně shledal postup správního orgánu I. stupně zákonným a správným, neboť provedl kroky ke zjištění skutečného pachatele přestupku, nicméně vzhledem k tomu, že do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, věc podle § 66 odst. 3 písm. g) přestupkového zákona odložil.
16. Soud nejprve ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo zmocněnci žalobkyně doručeno dne 5. 10. 2017, žaloba pak byla odeslána 5. 12. 2017), po vyčerpání opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud proto přistoupil k věcnému projednání žaloby. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba je důvodná.
17. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť při přezkumu napadeného rozhodnutí byl zjištěn důvod pro postup dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.
18. Soud musel dát žalobkyni za pravdu, pokud jde o žalobní bod týkající se otázky zániku odpovědnosti žalobkyně za spáchaný správní delikt. Ústavní soud již svým nálezem ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19, zrušil pro rozpor s ústavním pořádkem ustanovení § 112

odst. 2 věty první zákona o odpovědnosti za přestupky („*Ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí.*“) poté, co dospěl k závěru, že jak úprava promlčení trestní odpovědnosti, tak promlčení odpovědnosti za přestupek jsou součástí vymezení trestnosti ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny. Současně Ústavní soud poukázal i na větu druhou ustanovení čl. 40 odst. 6 Listiny, která obviněnému naopak zaručuje, že bude těžit i z budoucího zmírnění úpravy trestnosti činu. Protože § 112 odst. 2 věta druhá zákona o odpovědnosti za přestupky znemožňuje použití pozdější výhodnější úpravy trestnosti správního deliktu (úpravy promlčení odpovědnosti za správní delikt) Ústavní soud nálezem ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/20, zrušil pro rozpor s ústavním pořádkem, konkrétně ustanovením čl. 40 odst. 6 Listiny i toto ustanovení. V dané věci tak je namíste aplikovat ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky, jsou-li pro žalobkyni příznivější.

19. Podle ustanovení § 29 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky zaniká odpovědnost pachatele za přestupek mimo jiné uplynutím promlčecí doby, která činí v případě předmětného správního deliktu (přestupku) 1 rok [viz § 30 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky], neboť horní hranice sazby pokuty zákona o silničním provozu nesměla a ani dnes nesmí přesáhnout částku 10 000 Kč. Dle § 31 odst. 1 věty první zákona o odpovědnosti za přestupky „**[p]romlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku;** dnem spáchání přestupku se rozumí den, kdy došlo k ukončení jednání, kterým byl přestupek spáchán.“
20. Podle § 32 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky pak platí, že **promlčecí doba se přerušuje** oznámením o zahájení řízení o přestupku, **vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným** či vydáním rozhodnutí o schválení dohody o narovnání s tím, že **přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová**, přičemž podle § 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky, byla-li promlčecí doba přerušena, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 3 roky od jeho spáchání.
21. I přes předchozí přerušování roční promlčecí doby v uvedené věci (vydáním prvostupňového rozhodnutí dne 17. 9. 2015) již marně uplynula následná nově běžící roční promlčecí doba, neboť žalovaný vydal napadené rozhodnutí (o odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí) až po více než dvou letech, dne 19. 9. 2017. Odpovědnost za předmětný správní delikt tak ve světle nové právní úpravy zanikla ještě před vydáním napadeného rozhodnutí. Z výše uvedeného tak nepochybně vyplývá, že v předmětném případě je nová právní úprava jednoznačně pro žalobkyni příznivější.
22. S ohledem na zrušení pravidla ukládajícího aplikaci dosavadní právní úpravy, pokud jde o zánik odpovědnosti pachatele za přestupek (správní delikt), Ústavním soudem, a skutečnost, že nová právní úprava je v tomto ohledu pro žalobkyni příznivější, je namíste konstatovat zánik odpovědnosti žalobkyně za předmětný správní delikt, a to bez ohledu na skutečnost, že podle dřívější právní úpravy (§ 125e odst. 3 a 5 zákona o silničním provozu) odpovědnost žalobkyně zaniknout nemohla.
23. Na věci ničeho nemění ani skutečnost, že žalovaný sám nemohl posoudit ústavnost tehdy platné právní úpravy, neboť ustanovení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky bylo zrušeno až v roce 2020, tj. téměř tři roky po vydání napadeného rozhodnutí. Výše uvedené jednoznačně vylučuje jakékoli pokračování v daném přestupkovém řízení, resp.

uznání žalobkyně vinnou ze spáchání předmětného správního deliktu, neboť k této skutečnosti je soud i správní orgán povinen přihlídnout *ex officio*.

24. S ohledem na důvodnost již tohoto žalobního bodu se soud dále nezabýval důvodností ostatní žalobní argumentace, neboť s ohledem na prekluzi přestupkové odpovědnosti by tyto otázky již nemohly mít na výsledek řízení žádný vliv. Soud tedy dospěl k závěru, že podaná žaloba je důvodná, a proto mu nezbylo než napadené rozhodnutí jako nezákonné postupem podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Protože zjištěná vada stejnou měrou dopadá i na prvostupňové rozhodnutí, soud zrušil postupem podle § 78 odst. 3 s. ř. s. i toto rozhodnutí. Vzhledem k zániku odpovědnosti žalobkyně za předmětný správní delikt správní orgán I. stupně v navazujícím řízení toliko postupem dle § 86 odst. 1 písm. h) zákona o odpovědnosti za přestupky správní řízení zastaví. Za přiměřeného použití § 78 odst. 5 s. ř. s. jsou správní orgány vázány právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.
25. Závěrem soud považuje za vhodné poznamenat, že jak je patrné z průběhu řízení před správními orgány, žalobkyně (resp. její zmocněnec, za jehož výběr je však žalobkyně zodpovědná) nejprve prodlužovala řízení posíláním nepotvrzených podání, následně byla ve správním řízení téměř zcela pasivní, odvolání podala (vyjma jediného argumentu) fakticky pouze blanketní, načež se v řízení před soudem svou dosavadní procesní pasivitu snaží nahradit podáním detailní a obsáhlé žaloby založené převážně na důvodech, které zcela zjevně mohla namítat již v řízení před správními orgány. Dle soudu takový postup vykazuje znaky sofistikované procesní obstrukce, jejímž účelem má být dosažení zániku přestupkové odpovědnosti, a to v důsledku znemožnění nápravy dílčích vad správního rozhodnutí v odvolacím řízení a následného uplynutí prekluzivní lhůty pro projednání přestupku poté, co tyto dílčí následky musí řešit teprve soud, takto vmanipulovaný do pozice odvolacího orgánu, zrušením rozhodnutí a jeho vrácením k dalšímu řízení. Lze poukázat na obsáhlou judikaturu Nejvyššího správního soudu, která dokládá rozsáhlou paletu obstrukčního jednání téhož zmocněnce či dalších osob spjatých se společností F. C., s.r.o. (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, či ze dne 15. 12. 2017, č. j. 4 As 199/2017-30). Na výše uvedeném dle soudu ničeho nemění ani skutečnost, že žalobkyně se svou žalobou v konečném důsledku uspěla po zrušení rozhodujícího přechodného ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky Ústavním soudem.
26. O náhradě nákladů řízení bylo proto rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 7 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobkyni, která byla ve věci úspěšná, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť její postup v řízení, resp. shora popsaný postup ze strany jejího zmocněnce, za jehož výběr je však žalobkyně zodpovědná, je nutno hodnotit jako obstrukční, tedy vedený nikoliv s úmyslem a cílem aktivně chránit a hájit práva žalobkyně v rámci správního řízení, ale pouze toto řízení protahovat a přenášet nápravu případných vad až do soudního řízení. Procesní strategii zmocněnce žalobkyně a její zneužívající povahu proto soud (v souladu se svou ustálenou judikaturou, která je zástupci žalobkyně jako zástupci jiných žalobců či jako tehdejšímu substitutovi nepochybně známa z mnohých řízení před tímto soudem, např. sp. zn. 46 A 89/2017, 48 A 119/2017, 48 A 144/2017, 48 A 152/2017 a dalších) hodnotí jako okolnost zvláštního zřetele hodnou, která odůvodňuje nepřiznání náhrady nákladů řízení, třebaže byla v meritu žalobkyně úspěšná.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 8. července 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu